

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou ve věci

žalobce: A. A. J., nar. X., alias A. D.,
proti
žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytových agend
sídlem Pod Zámkem 922, 691 42 Valtice

o žalobě proti rozhodnutím žalované ze dne 5. 3. 2020, č. j. KRPB-247588-42/ČJ-2019-060027-SVZ,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Ve včas podané žalobě žalobce napadal rozhodnutí vydané Krajským ředitelstvím policie Jihomoravského kraje pod č. j. KRPB-247588-42/ČJ-2019-060027-SVZ dne 5. 3. 2020, které bylo téhož dne žalobci doručeno a jedná se o rozhodnutí ve věci prodloužení zajištění žalobce v Zařízení pro zajištění cizinců (dále jen „ZZC“) Vyšní Lhoty podle ust. § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) za účelem správního vyhoštění. **Doba zajištění žalobce se podle ust. § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců prodlužuje o 60 dnů, tj. od 8. 3. 2020 do 7. 5. 2020.**

2. Žalobce se domnívá, že byl výše uvedeným rozhodnutím zkrácen na svých právech a proto proti rozhodnutí správního orgánu podává v zákonné lhůtě správní žalobu. Žalobce rozhodnutí žalovaného napadá v celém rozsahu výroku.
3. Žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) soudního řádu správního jsou následující:
 - došlo k porušení ust. § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod („Listina“) a čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod („Úmluva“),
 - dále § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, neboť správní orgán nejistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti,
 - 50 odst. 2 a 3 správního řádu, neboť si žalovaný neopatřil dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci,
 - § 50 odst. 4 správního řádu, neboť žalovaný nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo,
 - § 52 správního řádu, neboť žalovaný neprovedl důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci,
 - § 68 odst. 2 správního řádu, neboť je odůvodnění napadeného rozhodnutí nedostatečné co se týká uvedení úvah, kterými se žalovaný řídil při hodnocení podkladů rozhodnutí.
4. V napadeném rozhodnutí správní orgán uvádí, že do současné doby nebyl jmenovanému vystaven náhradní cestovní doklad potřebný k cestě do země původu a zabezpečené veškeré náležitosti k realizaci výkonu správního vyhoštění, tudíž nelze provést výkon správního vyhoštění v době uvedené v rozhodnutí o zajištění ze dne 10. 11. 2019, vedené pod č. j. KRPB-247588-18/ČJ-2019-060027-SVZ.
5. Správní orgán uvádí, že je v této věci povinen zajistit náležitosti, které jsou nezbytné k realizaci vyhoštění tak, aby bylo uskutečnitelné v době trvání zajištění. Při stanovení doby prodloužení zajištění správní orgán přihlédl k době, která je nutná zejména k vystavení náhradního cestovního dokladu a zabezpečení přepravních dokladů, kdy Ředitelství služby cizinecké policie jako příslušný orgán obstarává letenku nebo vyjednává průvoz cizince přes jiné státy Evropské unie, kdy je nutné zajistit policejní eskortu přes dotčený stát a komunikuje s domovským státem cizince o vrácení zpět.
6. Z napadeného rozhodnutí však vůbec nevyplývá, jaké kroky k vydání náhradního cestovního dokladu, byly již podniknuty. Žalovaný správní orgán dostatečně neodůvodnil, na jakém základě se domnívá, že v běhu prodloužení zajištění bude vydán náhradní cestovní doklad a bude tak moci být naplněn účel tohoto rozhodnutí, a to zejména bude moci být realizováno žalobcovo správní vyhoštění zpět do domovského státu. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 119/2011-39 ze dne 2. 11. 2011, správní orgány jsou povinny při rozhodování o prodloužení doby zajištění cizince podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců na území ČR, důkladně a svědomitě posuzovat skutečnosti, které by prodloužení zajištění odůvodňovaly. Uvedené skutečnosti musí být přesvědčivým a nezpochybnitelným způsobem doloženy ve spisovém materiálu. Nejsou-li

tyto podmínky respektovány, nemá skutková podstata, z níž správní orgán v řízení vychází, oporu v předloženém spisovém materiálu.

7. Z rozhodnutí o prodloužení zajištění plyne pouze tolik, že doba zajištění žalobci byla stanovena s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Jakékoliv další úkony směřující k realizaci správního vyhoštění ze spisu v tomto ohledu neplynu. Žalobce se domnívá, že liknavý přístup správních orgánů nemůže být důvodem prodloužení zajištění. Má za to, že prodloužení zajištění je nezákonné, protože účel zajištění nemůže být naplněn.

Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva plyne, že délka zajištění nesmí přesáhnout dobu přiměřenou vzhledem ke sledovanému cíli (rozhodnutí velkého senátu ESLP ze dne 29. 1. 2008 ve věci S. proti Velké Británii, stížnost č. 13229/03, bod 79). Jedná se o jedno z kritérií, jímž se posuzuje soulad zbavení osobní svobody s čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79). Podle Evropského soudu pro lidská práva lze zbavení osobní svobody podle čl. 5 odst. 1 písm. f) Evropské úmluvy ospravedlnit pouze probíhajícím vyhošťovacím nebo vydávacím řízením. Pokud takové řízení není vedeno s náležitou pečlivostí, zajištění přestává být v souladu s tímto ustanovením. Je tedy nutné posuzovat, zda délka řízení o vyhoštění nebyla nepřiměřeně dlouhá (rozhodnutí velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 15. 11. 1996 ve věci Ch. proti Spojenému království, stížnost č. 22414/93, bod 113). Správní orgány jsou povinny při rozhodování o zajištění za účelem správního vyhoštění aktivně a svědomitě postupovat v řízení o správním vyhoštění, aby důvody trvajících zajištění byly ospravedlnitelné. Pokud však tento řádný postup směřující k vyhoštění cizince nepřetrvává po celou dobu zajištění bez rozumného důvodu, zajištění cizince přestává být oprávněné (rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ze dne 11. 10. 2011 ve věci M. a ostatní proti Bulharsku, stížnost č. 41416/08, body 71 – 75).

8. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva tedy vyplývá, že harmonogram konkrétních kroků, které správní orgán v řízení o správním vyhoštění žalobce činí, je sice na úvaze správního orgánu, nicméně řízení o správním vyhoštění musí být vedeno s náležitou pečlivostí, aktivně a svědomitě, aby prodloužení zajištění žalobce bylo oprávněné. Z uvedeného případu neplyne, že od ověření totožnosti žalobce došlo k jakémukoliv posunu. Z napadeného rozhodnutí o prodloužení zajištění není seznatelné, jakými úvahami se správní orgán řídil, když dospěl k závěru, že správní vyhoštění bude možné realizovat v době stanovené rozhodnutím o prodloužení zajištění (60 dnů). Vzhledem k tomu, že žalobce je v zajištění v Zařízení pro zajištění cizinců od 10. 11. 2019 a i když se povedlo ověřit jeho totožnost, přesto k jinému posunu nedošlo, přestává jeho zajištění být oprávněné. Kromě toho se žalobce domnívá, že v rozhodnutí musí být reflektována skutečnost, kolikrát v minulosti byl v obdobných případech vydán náhradní cestovní doklad, za účelem uskutečnění správního vyhoštění do Alžírsko. Správní orgán přece musí svou úvahu o realizovatelnosti správního vyhoštění do Alžírsko podepřít minulou praxí.
9. Institut zajištění cizince a jeho následné umístění do zařízení pro zajištění cizinců (až na 180 dní, resp. 90 dní v případě cizince mladšího 18 let) představuje mimořádný institut,

který umožňuje policii zasáhnout do ústavně chráněného práva na osobní svobodu, které je jednou ze základních součástí nedotknutelnosti člověka zakotvené obecně v čl. 7 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Právo na osobní svobodu je zaručeno v čl. 8 odst. 1 Listiny, přičemž podle odst. 2 téhož článku nikdo nesmí být zbaven svobody jinak, než z důvodů a způsobem, který stanoví zákon (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, sp. zn. 9 As 5/2010-74). Pokračující zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je zásahem do jeho osobní svobody, a proto může být provedeno pouze v souladu se zákonem, Ústavou a Listinou a v neposlední řadě Úmluvou, již je Česká republika vázána.

10. Zde žalobce poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 12/2009-61 ze dne 15. 4. 2009, podle kterého je třeba trvat na tom, aby orgány při rozhodování o zajištění „cizince zvážily, zda výkon vyhoštění je alespoň potenciálně možný. Pokud by správní vyhoštění nepřipadalo v úvahu, ať již z důvodu § 119a zákona o pobytu cizinců anebo pro důvod znemožňující vycestování do země původu, postrádalo by zákonem aprobovaného smyslu.“ A dále také usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 7 As 79/2010-150, ze dne 23. 11. 2011: „Správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné... **O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.**“
11. Z napadeného rozhodnutí není zřejmé, na základě jakých skutečností správní orgán usuzuje, že žalobci bude náhradní cestovní doklad vydán během prodloužení zajištění a tím pádem existuje reálný předpoklad uskutečnění správního vyhoštění.
12. Na uvedenou situaci žalobce možno analogicky vztáhnout i situaci, kdy se faktickou nemožností vyhoštěním pokud cizinec nedisponuje platným cestovním dokladem a stát, jehož je dotýčný občanem, mu odmítá nový cestovní doklad vydat, zaobíral i Evropský soud pro lidská práva. V rozsudku Mikolenko vs. Estonsko, zdůvodňovala žalovaná strana několikaleté zajištění stěžovatele tím, že zastupitelský úřad Ruské federace mu byl ochoten vydat náhradní cestovní doklad na základě vlastnoručně podepsané žádosti, což však dotýčný setrval odmítal učinit. Podle Estonska to bylo „chování samotného stěžovatele, co podstatnou měrou přispělo k délce jeho zajištění“, a proto dané zbavení svobody nelze považovat za neslučitelné s čl. 5 odst. 1 písm. f) Evropské úmluvy.
13. Evropský soud se však s takovýmto výkladem Evropské úmluvy neztotožnil. Podle názoru většiny soudců „se vyhoštění stěžovatele stalo fakticky nemožné, neboť prakticky vzato vyžadovalo jeho spolupráci, kterou ale odmítal poskytnout“. Nelze proto ani tvrdit, že by zajištění stěžovatele bylo uskutečněno „za účelem jeho vyhoštění, neboť to přestalo být proveditelné“. Soud navíc zdůraznil, že k vyhoštění stěžovatele v průběhu jeho zajištění nakonec vůbec nedošlo a po propuštění mu byla uložena povinnost se v pravidelných

intervalech hlásit na migračním úřadu. To podle Soudu dosvědčuje, že „úřady mohly ve skutečnosti uplatnit i jiná opatření, než bylo stěžovatelovo prodlužované zajištění [...] bez jakéhokoliv bezprostředního předpokladu (immediate prospect), že bude moci být vyhoštěn“. Většinou hlasů 6 : 1 proto konstatoval, že v případě stěžovatele byl čl. 5 odst. 1 Evropské úmluvy porušen.

14. Prakticky stejný závěr vyslovil Evropský soud i o necelý rok později v rozsudku Louled Massoud vs. Malta. Také v daném případě vláda žalovaného státu tvrdila, že „navrácení bylo obtížné, neboť stěžovatel byl bez dokladů, alžírské úřady mu odmítly příslušné dokumenty vydat a stěžovatel nebyl ochoten spolupracovat“. Evropský soud však konstatoval, že i kdyby toto tvrzení bylo pravdivé, „muselo být velmi záhy jasné, že pokusy o navrácení stěžovatele jsou odsouzeny k nezdaru“. A to právě z důvodu, že „stěžovatel odmítal spolupracovat a/nebo alžírské úřady nebyly ochotny mu [příslušné] dokumenty vystavit“. Soud proto odkázal na svůj dřívější rozsudek ve věci Mikolenko vs. Estonsko a zopakoval, že „zajištění nemůže být považováno za uskutečněné za účelem vyhoštění, pokud se toto ukázalo jako neproveditelné“. Podle Soudu navíc také v tomto případě platí, že příslušné úřady mohly za stejným účelem uplatnit i jiná opatření, než bylo stěžovatelovo prodlužované zajištění. Jednomyslně proto dospěl k závěru, že k porušení čl. 5 odst. 1 Evropské úmluvy ve vztahu ke stěžovateli došlo, a to z důvodu „pravděpodobné absence reálného předpokladu pro jeho vyhoštění“.
15. I když v daném případě žalobce plně se správním orgánem spolupracuje, jak vyplývá z judikatury NSS a ESLP, žalovaný měl před vydáním rozhodnutí o prodloužení zajištění alespoň předběžně posoudit možné překážky správního vyhoštění žalobce a učinit si úsudek o tom, zda je jeho správní vyhoštění vzhledem k dosavadnímu nevydání náhradního cestovního dokladu alespoň potenciálně možné. Správní orgán pouze konstatuje, že vzhledem ke skutečnosti, že nedošlo k vydání náhradního cestovního dokladu během lhůty k zajištění (120 dnů), přistoupil správní orgán k prodloužení zajištění (60 dnů), přičemž není jasné, jaké další úkony správní orgán v dané věci činí.
16. Žalovaný se blíže nezabývá otázkou realizovatelnosti vyhoštění žalobce. Prodloužení zajištění dle ust. § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců je tedy nepochybně spjato se svým účelem, čímž je správní vyhoštění. Pokud neexistuje účel, tedy realizace správního vyhoštění, není zde ani možnost držet žalobce v zajištění. Žalobce poukazuje na výše uvedené a zdůraznil, že zajištění nemůže být považováno za uskutečněné za účelem správního vyhoštění, pokud se toto ukázalo jako neproveditelné.
17. Pro určení významu kritéria „*reálný předpoklad pro vyhoštění*“ tak z uvedených rozsudků Evropského soudu vyplývá, několik důležitých indicií. Především absence cestovního dokladu, resp. neschopnost příslušného státu zajistit vyhošťovanému cizinci doklad náhradní, je relevantní skutečností pro hodnocení, zda předpoklad vyhoštění je v konkrétním případě reálný nebo nikoliv. O reálném předpokladu pak nelze mluvit tehdy, pokud vyhoštění cizince „přestalo být proveditelné“. Platí přitom, že hodnocení, zda předpoklad vyhoštění je v daném případě reálný, není hodnocením založeným na jistotě, ale na pravděpodobnosti. To znamená, že zajištění cizince je s čl. 5 odst. 1 neslučitelné nejen tehdy, je-li možnost jeho vyhoštění zcela vyloučena, ale pokaždé, existuje-li v daném případě „pravděpodobná absence reálného předpokladu pro jeho

vyhoštění“. Pouhá teoretická možnost, že se cizince snad někdy v budoucnosti podaří vyhostit, z hlediska čl. 5 odst. 1 písm. f) nestačí. Naopak, k zajištění cizince podle tohoto ustanovení může dojít tehdy, je-li předpoklad jeho vyhoštění bezprostřední, okamžitý (immediate). To samozřejmě neznamená, že k vyhoštění cizince nutně musí dojít v řádech týdnů, či dokonce dnů. Jak ale v obdobném kontextu uvedl též Soudní dvůr EU „pouze skutečný předpoklad, že může dojít k úspěšnému vyhoštění s ohledem na lhůty stanovené [v čl. 15 návratové směrnice], odpovídá reálnému předpokladu pro vyhoštění“.

18. Vzhledem k dosavadnímu nevydání náhradního cestovního dokladu, není vyhoštění žalobce reálně možné, a tudíž zajištění neplní svůj zákonný účel. Takovéto zajištění je nutné považovat za nezákonné a odporující i čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy. S ohledem na uvedené má žalobce za to, že žalovaný postupoval nepřiměřeně a v rozporu se zásadami činnosti správních orgánů, když postupoval způsobem, kdy žalobce opětovně zbavil osobní svobody za účelem vyhoštění, které je fakticky nerealizovatelné. Z rozhodnutí rovněž není seznatelné, jaké další kroky směřující k vydání náhradního cestovního dokladu správní orgán ve spolupráci s Velvyslanectvím Alžírsko činí.
19. Rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s ust. § 3 ve spojení s ust. § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, protože žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav a rozhodnutí představuje nepřiměřený zásah do práv žalobce na osobní svobodu. Rozhodnutí má i vady nedostatečného odůvodnění v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu.
20. Ze všech shora uvedených důvodů žalobce navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí pro nezákonnost a nepřezkoumatelnost.
21. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl následující:
22. Žalobce byl kontrolován hlídkou Policie ČR dne 10. 11. 2019. V době kontroly nedisponoval žádným dokladem, kterým by hodnověrně prokázal svoji totožnost a oprávněnost k pobytu na území České republiky. Ke své totožnosti uvedl, že se jmenuje J. A. A. M. L., nar. X. a jeho státní příslušnost je Alžírsko. V rámci správního řízení byl se žalobcem sepsán protokol o podání vysvětlení ve smyslu § 167 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. V rámci sepisování tohoto protokolu žalobce uvedl, že jeho správné jméno je A. A. J. a narodil se X. a je státním příslušníkem Alžírsko, je svobodný a bezdětný. Dále uvedl, že dne 21. 2. 2019 vycestoval s platným cestovním dokladem letecky z Alžírsko do Turecka, po příletu do Turecka zaslal svůj cestovní doklad zpět do domovského státu. Po asi tříměsíčním pobytu v Turecku překročil hranici do Řecka, kde byl kontrolován policií a na 35 dní umístěn do tábora pro cizince v Athénách. Z Řecka po třech měsících vycestoval do Albánie a dále do Černé Hory. Odtud po 10 dnech odcestoval do Bosny a Hercegoviny. Veškeré přechody hranic učinil pěšky mimo hraniční přechody. V Bosně a Hercegovině sám vyhledal tábor pro uprchlíky. Dále uvedl, že o azyl nikde nepožádal, v Řecku a v Bosně a Hercegovině mu byly sejmuty otisky prstů a dostal nějaké písemnosti. V Mostaru na autobusovém nádraží si vyhlédl autobus a dne 9. 11. 2019 se ukryl v jeho spodní části, aby se dostal do Německa za svým známým. Po asi 25 hodinách jízdy úkryt opustil, protože už nemohl dál a vydal se k nějakému obchodu, kde byl následně kontrolován policií. Dále uvedl, že v jeho domovském státě mu nic nehrozí, a že nemá problém se vrátit zpět domů.

23. Dne 13. 11. 2019 zaslala žalovaná na Policii ČR, Ředitelství služby cizinecké policie žádost o zjištění totožnosti žalobce, přičemž žalobce nebyl schopen vyplnit formulář ke zjištění totožnosti pro zastupitelský úřad Alžírsko, proto musel být za tímto účelem vypracován žalovanou předepsaný tiskopis.
24. Dne 5. 12. 2019 se v prostorách ŘSCP v Praze uskutečnil konzulární pohovor za účasti konzula Velvyslanectví Alžírské republiky v Praze (dále jen „velvyslanectví“). Během tohoto pohovoru odmítl žalobce sdělit ke své osobě jakékoliv informace a krátce po začátku pohovoru uvedl, že chce z výsledkové místnosti odejít a konzulární pohovor ukončit. Konzul velvyslanectví na základě uskutečněného pohovoru uvedl, že dle jazyka, kterým žalobce hovořil, se v daném případě možná ani nejedná o státního příslušníka Alžírsko a dále uvedl, že zašle alžírským úřadům žalobcovu daktyloskopickou kartu za účelem pokusu o jeho ztotožnění.
25. Ze sdělení Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 26. 2. 2020 vyplývá, že dne 25. 2. 2020 obdrželo Ředitelství služby cizinecké policie dopis z velvyslanectví, kde je uvedeno, že se totožnost žalobce podařilo na základě zaslané daktyloskopické karty ověřit, avšak odlišně od jím dříve uváděné totožnosti, a to jako A. D., nar. X. Dále velvyslanectví uvedlo, že žalobci bude vystaven cestovní doklad s platností na 30 dnů. K vystavení dokladu je však třeba doložit letenku a nové fotografie žalobce, neboť doposud poskytnuté fotografie neodpovídají požadavkům alžírské strany. Ředitelství služby cizinecké policie dále ve své zprávě uvádí, že správní vyhoštění žalobce bude realizováno v doprovodu policistů Ředitelství služby cizinecké policie, neboť se žalobce odmítá dobrovolně vrátit do svého domovského státu. Z tohoto důvodu je třeba pro doprovázející policisty zajistit víza, letenky, ubytování, dále je třeba zajistit potřebnou součinnost s orgány Alžírsko včetně zajištění potřebné součinnosti při tranzitu na tranzitním letišti dotčeného státu cestou do Alžírsko. Doba potřebná k zajištění uvedených náležitostí bude delší než 1 měsíc.
26. Vzhledem ke všem shora uvedeným skutečnostem bylo rozhodnuto o prodloužení doby zajištění žalobce o 60 dnů, přičemž v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí jsou tyto rozhodné skutečnosti uvedeny: „... Při stanovení doby prodloužení zajištění správní orgán přihlédl k době, která je nutná zejména k vystavení náhradního cestovního dokladu a k zabezpečení přepravních dokladů, kdy Ředitelství služby cizinecké policie jako příslušný orgán podle ust. § 163 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců obstarává letenku nebo vyjednává průvoz cizince přes jiné státy Evropské unie, kdy je nutné zajistit policejní eskortu přes dotčený stát, a komunikuje s domovským státem cizince o jeho vzetí zpět. V daném případě bude správní vyhoštění jmenovaného do Alžírsko realizováno v doprovodu policistů Ředitelství služby cizinecké policie, pro které je potřeba zajistit víza cestou Ministerstva zahraničních věcí České republiky, letenky, ubytování, dále zajištění potřebné součinnosti s orgány Alžírské republiky a zajištění pomoci při tranzitu na tranzitním letišti dotčeného státu cestou do Alžírsko...“
27. Na podkladě shora uvedeného má žalovaná za to, že žalobou napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti z důvodu nedostatečného odůvodnění doby, na kterou bylo prodlouženo žalobcovo zajištění, netrpí, že žalovaná dostatečně zjistila potřebný skutkový stav a zajištění žalobce tak i nadále plní svůj zákonný účel.

28. Navrhovala proto, aby soud žalobu zamítl.
29. Pokud jde o napadené rozhodnutí č. j. KRPB-247588-42/ČJ-2019-060027-SVZ ze dne 5. 3. 2020, v odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaná mj. uvedla, že žalovaný je státním příslušníkem Alžírsko a tím, že nepředložil cestovní doklad a nebyl držitelem víza či jiného povolení k pobytu, porušil povinnosti cizince dle ust. § 3 písm. n) zákona č. 326/1999 Sb., tedy povinnost pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a oprávněním k pobytu, pokud tento zákon nestanoví jinak, čímž současně naplnil ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb. Byl tak dán důvod pro zahájení správního řízení o správním vyhoštění. Z uvedených důvodů byl dne 10. 11. 2019 dle ust. § 46 odst. 1 správního řádu zahájeno s panem M. L. J. A. A. správní řízení ve věci správního vyhoštění a to podle zmíněných ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb. Následně s ním byl podle ust. § 18 odst. 1 správního řádu a § 169j odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., sepsán protokol o výsledku účastníka řízení, v němž nejdříve sdělil, že se nejmenuje J. A. A. M. L., jak na počátku uváděl, ale správné jméno je A. A. a příjmení zní J. Narodil se X., je státním příslušníkem Alžírsko a je svobodný a bezdětný. Dne 21. 2. 2019 odcestoval letecky z Alžírsko do Turecka. Při této cestě měl svůj cestovní pas, ale po přeletu jej poslal zpět domů. Asi 3 měsíce pobýval v Istanbulu a v červnu 2019 překročil sám pěšky hranice z Turecka do Řecka. Po překročení hranic byl kontrolován policií a na 35 dní byl zadržen v táboře pro cizince u Athén. V táboře měl volný pohyb a tak se rozhodl opustit Řecko a odejít do Albánie a dále do Černé Hory, kde byl asi 10 dní. Následně pokračoval do Bosny a Hercegoviny. Všechny hranice překročil pěšky, mimo hraniční přechod. V Mostaru na autobusovém nádraží si vyhlédl autobusovou linku a dne 9. 11. 2019 kolem 04:00 hod. se ukryl ve spodní části autobusu. O tom, kam autobus jede, nevěděl. Jeho úmyslem bylo dostat se za svým známým do Německa. V úkrytu autobusu cestoval asi 25 hodin a potom, co už tam nemohl vydržet, tak se na jedné ze zastávek rozhodl úkryt opustit. Pokračoval pěšky k nějakému obchodu, kde byl kontrolován policií. Jmenovaný na OPA Břeclav nebyl schopen dne 10. 11. 2019 vyplnit vzor dožádání o zjištění totožnosti pro zastupitelský úřad Alžírsko a tak byl pro tyto účely vypracován za účasti tlumočníka univerzální tiskopis.
30. Oznámení o zahájení řízení mu bylo doručeno dne 10. 11. 2019. Téhož dne mu bylo vydáno dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb. také rozhodnutí o správním vyhoštění s dobou, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 3 let. Rozhodnutí o správním vyhoštění pod č. j. KRPB-247588-16/ČJ-2019-060027-SVZ nabylo právní moci dne 21. 11. 2019.
31. Dne 26. 2. 2020 bylo na OPA Břeclav doručeno sdělení z Ředitelství služby cizinecké policie, Odboru podpory výkonu služby, Oddělení pobytového režimu cizinců, ve kterém je uvedeno, že totožnost jmenovaného se podařilo příslušným alžírským orgánům ověřit. V daném případě se jedná o pana D. A., nar. X.
32. Do současné doby nebyl jmenovanému vystaven náhradní cestovní doklad potřebný k cestě do země původu a zabezpečeny veškeré náležitosti k realizaci výkonu správního

vyhoštění, tudíž vzhledem k uvedenému nelze provést výkon správního vyhoštění v době uvedené v rozhodnutí o zajištění z 10. 11. 2019.

33. Dle ust. § 128 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., zajištěného cizince, kterému má být na základě pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění ukončen pobyt na území, dopraví policie na hraniční přechod za účelem vycestování z území; to neplatí v případě, že zajištěný cizinec předloží potvrzení o podání žaloby. Policie rovněž dopravní na hraniční přechod zajištěného cizince po zamítnutí žaloby proti rozhodnutí o správním vyhoštění a cizince, který byl zajištěn za účelem vycestování podle § 124b.
34. Dle ust. § 128 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., Policie je oprávněna ponechat cizince podle odst. 1 v zařízení po dobu nezbytně nutnou, než zajistí podmínky pro vycestování cizince z území.
35. Při rozhodování o prodloužení zajištění pana J. A. A., nar. X. alias D. A., nar. X., st. přísl. Alžírsko vycházel správní orgán z následujících zjištění: Úřední záznam hlídky OPA Břeclav ze dne 10. 11. 2019; odpověď Centra policejní spolupráce Mikulov Drasenhofen, na žádost o prověrku v evidencích Rakouska; výsledek lustrace v informačních systémech policie ze dne 10. 11. 2019; výsledek daktyloskopování – AFIS (negativní), EURODAC (negativní); protokol o výsledku účastníka řízení ze dne 10. 11. 2019 a sdělení Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 26. 2. 2020.
36. V rámci rozhodování o prodloužení zajištění cizince se správní orgán zabýval otázkou, zdali by v daném případě postačovalo uložení zvláštního opatření za účelem vycestování cizince z území podle ust. § 123b zákona č. 326/1999 Sb. Správní orgán nemá ze Zařízení pro zajištění cizinců, ani od jmenovaného žádné informace, ze kterých by bylo zřejmé, že by se změnila okolnosti, za kterých byl jmenovaný původně zajištěn. Po zhodnocení popsání skutkového stavu dospěl správní orgán k závěru, že v daném případě uložit zvláštní opatření v souladu s 123b zákona č. 326/1999 Sb. nelze.
37. Zajistit cizince podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., za účelem správního vyhoštění lze jen v případě, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Současně také správní orgán zkoumal, zda jeho uložení neohrozí výkon správního vyhoštění, přičemž dospěl k závěru, že by uložení zvláštního opatření skutečně došlo k ohrožení výkonu správního vyhoštění. Zmíněné skutečnosti, tedy vstup na území smluvních států schengenské dohody bez platného cestovního dokladu, úmyslné překračování hranic jednotlivých balkánských zemí mimo hraniční přechody, přičemž po celou dobu směřoval do konkrétní země – Německo, kde má údajně kamarády a absence cestovního dokladu a potřebného oprávnění k pobytu v jiných zemích, jmenovaného vyloučily z možnosti uložit mu zvláštní opatření za účelem vycestování, a to na základě ust. § 123b odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb., podle nějž „policie zvláštní opatření za účelem vycestování neuloží, jde-li o nezletilého cizince bez doprovodu nebo o cizince, u nějž je zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu“.
38. Současně správní orgán dospěl k závěru, že uložení zvláštních opatření je v případě účastníka řízení i nemožné. Lustrací v evidencích cizinecké policie bylo zjištěno, že účastník řízení nemá v současné době na území České republiky hlášený pobyt. Ani

nemohl mít, neboť do České republiky vstoupil bez vědomí a povolení úřadů. Tím je vyloučena možnost aplikace ust. § 123b odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. Nemá žádné finanční prostředky, není schopen si je opatřit a v České republice nežije žádný jeho příbuzný či jiná osoba s povoleným dlouhodobým či trvalým pobytem, která by za něj finanční záruku složila. Tím je vyloučena možná alternativa uvedená v ust. § 123b odst. 1 písm. b), ale i písm. c) a d) téhož ustanovení zákona č. 326/1999 Sb. K uvedenému je nutno dodat, že cizinec svůj vlastní doklad nemá a navíc v průběhu svého pobytu změnil údaje ke své udávané totožnosti. Takový přístup cizince vylučuje nejen možnost uvedenou v ust. § 123b odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., ale uplatnění zvláštních opatření za účelem vycestování vůbec. Ať tedy správní orgán posuzuje možnost uložení zvláštního opatření za účelem vycestování z jakékoliv strany, vždy nakonec dospěje k závěru, že jejich uložení by ohrozil výkon správního vyhoštění.

39. Musí tedy správní orgán konstatovat, že na základě uvedených zjištění nepřipadá v úvahu uplatnění zvláštních opatření dle ust. § 123b a § 123c zákona č. 326/1999 Sb. Tento názor správního orgánu je také v souladu s dostupnou judikaturou (viz Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku sp. zn. 7 Azs 8/2014 ze dne 20. 3. 2014).
40. Správní orgán OPA Břeclav byl současně nucen zabývat se možnými překážkami v realizaci vyhoštění cizince do země původu. Dle vyjádření účastníka řízení nemá s návratem do země svého původu žádný problém. Problémy s policií ve své zemi nemá a nikdy nebyl trestně stíhán či trestán. Ani z jeho výpovědi do protokolu nevyplývá žádná obava z návratu do země původu. O tom svědčí i odpověď jmenovaného do protokolu, kde uvedl, že důvodem proč opustil Alžírsko, byla: „Cesta za lepším životem“. Přitom však současně uvedl, že jeho rodina v Alžírsku podniká při obchodování s paletami. Správní orgán ze své úřední činnosti nezaznamenal, že by v současné době probíhal v místě trvalého bydliště účastníka nějaký ozbrojený konflikt, který by měl za následek nemožnost realizace správního vyhoštění. Jestliže ani účastník řízení nemá obavy z návratu do země původu, má zde zázemí, neboť jeho rodina vlastní rodinný dům, nezbyvá než konstatovat, že neexistují možné překážky, které by bránily v realizaci jeho vyhoštění do Alžírska a toto vyhoštění je tedy potenciálně možné. Z tohoto pohledu nebrání nic v tom, aby byl cizinec nadále zajištěn za účelem realizace výkonu správního vyhoštění.
41. Správní orgán ve smyslu ust. § 174a zákona č. 326/1999 Sb., posoudil přiměřenost dopadů toho rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, kdy po posouzení okolností případu dospěl k závěru, že tímto rozhodnutím dojde k přiměřenému zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Rozhodnutí o zajištění cizince je vždy zásahem do soukromého života cizince, ale dopad není, vzhledem k vědomému protiprávnímu jednání účastníka řízení, nepřiměřený. Jak sám účastník do protokolu uvedl, byl si svého protiprávního jednání vědom. Jestliže si je jedinec vědom toho, že svým jednáním poruší předpisy, a přesto se takového protiprávního jednání dopustí nebo v takovém jednání pokračuje, prokazuje tím neúctu k zákonům a také tím prokazuje, že za účelem dosažení svého cíle bude předpisy porušovat i kdykoliv v budoucnu. Zde je nutno zdůraznit nezpochybnitelné právo každého státu stanovit si podmínky, za nichž je umožněn cizincům vstup na jeho území a v případě porušení těchto podmínek možnost státu užít dostupných zákonných opatření, které zabrání v pokračování nelegálního jednání cizinců. Úmyslný neoprávněný pobyt cizince na území, bez vědomí a souhlasu státních orgánů, je

nutno považovat za závažné porušení cizineckého práva. Správní orgán má za to, že v daném případě postupoval v souladu se zákony, přičemž sledoval legitimní cíl, kterým je zejména regulace pobytu cizinců na území České republiky, konkrétně pak snaha zajistit, že na území nebudou neoprávněně pobývat cizinci bez víza či povolení k pobytu, což jako legitimní cíl akceptuje i Evropský soud pro lidská práva.

42. Není přitom pochyb, že fungující imigrační politika je pro stát nezbytná, neboť mj. přispívá k zajištění národní bezpečnosti, podílí se na omezování kriminality a ovlivňuje i hospodářskou situaci státu (viz Usnesení ústavního soudu II. ÚS 493/15 ze dne 1. 4. 2015).
43. Dále v odůvodnění rozhodnutí žalovaná uvedla, že účastník řízení je v produktivním věku a jak se sám do protokolu vyjádřil, je zdravý, žádné zdravotní problémy nemá. V České republice pobýval pouze v řádu hodin, proto si tedy nemohl vytvořit dostatečně intenzivní vazby v České republice, které by převážily vazby k zemi jeho původu. Neexistence osobních či rodinných vztahů na území České republiky byla prokázána jak na základě lustrací v evidencích policie, tak samotným vyjádřením účastníka, kdy vypověděl, že na území nežije žádná osoba mu blízká. Dle jeho slov v zemi původu žijí jeho rodiče a 4 sourozenci, a to v domě, který jeho rodina vlastní a kde i on sám žil až do svých 24 let. Dle jeho výpovědi mu v zemi původu žádné nebezpečí nehrozí, bezpečnostní situaci tam považuje za normální a ani s nuceným vycestováním do této země problém nemá. Správní orgán se také zajímal, zda se má po návratu do země původu kam vrátit, na což účastník odpověděl kladně. Po ekonomické stránce na tom účastník není dobře. Tím však není možno odůvodnit neoprávněný pobyt, a to zejména proto, že jako cizinec bez cestovního dokladu a povolení k pobytu nemůže být legálně zaměstnáván. Účastník v průběhu celého řízení neuvedl žádnou okolnost, pro kterou by se rozhodnutí o zajištění stalo závažným zásahem do jeho soukromého či rodinného života. Správní orgán je tak nucen konstatovat, že v daném případě je vydání rozhodnutí přiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života cizince. Tímto rozhodnutím bylo dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem společnosti na dodržování platných zákonů na straně jedné a zájmem cizince na ochraně soukromého a rodinného života na straně druhé. Chování účastníka řízení představuje skutečné a dostatečně závažné ohrožení zájmu společnosti a dle názoru správního orgánu, veřejný zájem na ukončení jeho protiprávního jednání převažuje nad ochranou soukromého a rodinného života cizince.
44. Na základě uvedeného je nutno konstatovat, že v případě řízení o prodloužení zajištění cizince za účelem správního vyhoštění, je rozhodnutí o zajištění prvním úkonem ve věci, kdy správní orgán žádné důkazní řízení nekoná a vychází pouze ze skutečností, které jsou mu známy nebo které během řízení vyšly najevo. Správní orgán tedy dospěl k závěru, že důvěryhodnost jmenovaného je oslabena, a proto jeho jednání vzbudilo důvodnou obavu, že bude mařit výkon úředního rozhodnutí. Uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle shora citovaného ustanovení by v kontextu na shora uvedené bylo neúčelné, a proto je správní orgán toho názoru, že byla splněna i poslední podmínky ust. § 124 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. a to to, že v daném případě nepostačuje uložení zvláštních opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců.
45. V rámci rozhodování o prodloužení zajištění za účelem správního vyhoštění cizince se správní orgán rovněž znovu zabýval tím, zdali nebude nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života cizince. Vycházel zejména z okolností, které cizinec uvedl

při svém zajištění, a to zejména z jeho vyjádření ze dne 10. 11. 2019, kdy uvedl, že nemá s návratem do země svého původu žádný problém, problémy s policií ve své zemi neměl a nikdy nebyl trestně stíhán či trestán, v zemi původu mu žádné nebezpečí nehrozí. Správní orgán pak uvedl, že ze své úřední činnosti nezaznamenal, že by v současné době probíhal v místě trvalého bydliště účastníka nějaký ozbrojený konflikt, který by měl za následek nemožnost realizace správního vyhoštění. Ani z jeho výpovědi do protokolu nevyplyvá žádná obava z návratu do země původu.

46. Předmětným rozhodnutím byla stanovena doba prodloužení zajištění v souladu s ust. § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. v návaznosti na ust. § 125 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. o 60 dnů, tj. do 7. 5. 2020, a to s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Správní orgán je v této věci povinen zajistit náležitosti, které jsou nezbytné k realizaci vyhoštění tak, aby bylo uskutečnitelné v době trvání zajištění. Při stanovení doby prodloužení zajištění správní orgán přihlédl k době, která je nutná zejména k vystavení náhradního cestovního dokladu a k zabezpečení přepravních dokladů, kdy Ředitelství služby cizinecké policie jako příslušný orgán podle ust. § 163 odst. 1 písm. i) zákona č. 326/1999 Sb. obstarává letenku nebo vyjednává průvoz cizince přes jiné státy Evropské unie, kdy je nutné zajistit policejní eskortu přes dotčený stát, a komunikuje s domovským státem cizince o vzetí zpět. V daném případě bude správní vyhoštění jmenovaného do Alžírsku realizováno v doprovodu policistů Ředitelství služby cizinecké policie, oddělení doprovodu letadel, pro které je potřeba zajistit víza cestou Ministerstva zahraničních věcí ČR, letenky, ubytování, dále zajištění potřebné součinnosti s orgány Alžírské republiky a zajištění pomoci při tranzitu na tranzitním letišti dotčeného státu cestou do Alžírsku.
47. Správním orgánem nebylo zjištěno, že by cizince v zemi jeho původu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu ust. § 179 zákona č. 326/1999 Sb. Z běžné praxe je správnímu orgánu známo, že v případě jmenovaného existuje reálný předpoklad realizace výkonu jeho vyhoštění z území členských států Evropské unie, a to ve stanovené době trvání zajištění, neboť v daném případě neexistuje překážky trvalejší povahy, která by zabráňovala jmenovaného z území České republiky vyhostit. S ohledem na výše uvedené je správní orgán přesvědčen, že doba prodloužení zajištění stanovená ve výroku rozhodnutí je přiměřená.
48. Správní orgán hodnotil nashromážděné materiály, které si z moci úřední opatřil a zároveň vycházel ze skutečností sdělených v protokolu o výsledku účastníka správního řízení ze dne 10. 11. 2019. Jmenovaný v nich neuvedl takové zásadní skutečnosti, které by nasvědčovaly, že výkon vyhoštění nebude moci být realizován.
49. Na základě výše uvedených skutečností lze konstatovat, že vydání rozhodnutí o prodloužení doby zajištění za účelem správního vyhoštění je zcela přiměřené důvodům zajištění tak, jak jsou uvedeny výše.

Posouzení věci krajským soudem

50. Žaloba **není důvodná.**

51. Krajský soud v první řadě zkoumal, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž v této souvislosti shledal, že žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), ve lhůtě stanovené zákonem a rovněž se jedná o žalobu přípustnou.
52. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
53. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
54. Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu žalované vzal v daném případě krajský soud za prokázané tyto skutečnosti.
55. Dne 10. 11. 2019 Policie ČR, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytových agend vydala pod č. j. KRPB-247588-16/ČJ-2019-060027-SVZ rozhodnutí, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění, a stanovila se doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 3 let.
56. Dále pak stejný orgán vydal dne 10. 11. 2019 pod č. j. KRPB-247588-18/ČJ-2019-060027-SVZ rozhodnutí, kdy rozhodl podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění, kdy doba zajištění žalobce se podle ust. § 125 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. stanovuje na 120 dnů ode dne okamžiku omezení osobní svobody, tj. ode dne 10. 11. 2019 do 8. 3. 2020, kdy toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 10. 11. 2019.
57. Dne 10. 11. 2019 byl sepsán s žalobcem Protokol o výsledku účastníka správního řízení sepsaný podle ust. § 18 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, z něhož byly čerpány podstatné skutečnosti pro rozhodnutí o vyhoštění žalobce i rozhodnutí o zajištění žalobce, ale také pro vydání nyní přezkoumávaného rozhodnutí o prodloužení doby zajištění o 60 dnů, tj. od 8. 3. 2020 do 7. 5. 2020.
58. Důležité informace vyplývají také ze zprávy Ředitelství služby cizinecké policie, odbor podpory a výkonu služby, oddělení pobytového režimu cizinců ze dne 26. 2. 2020, v němž uvedeno, že dne 5. 12. 2019 ve 13:00 hod. se na Ředitelství služby cizinecké policie uskutečnil konzulární pohovor s panem J. A. A., nar. X., kterého se zúčastnil konzul Velvyslanectví Alžírské republiky v Praze společně s tlumočníkem. Shora uvedený cizinec (žalobce) odmítl konzulovi Velvyslanectví Alžírské republiky ke své osobě sdělit jakékoliv informace a krátce po začátku pohovoru sdělil, že chce z výsledkové místnosti odejít a konzulární pohovor ukončit. Konzul poté uvedl, že dle jazyka, kterým cizinec hovořil, se v daném případě možná ani nejedná o státního příslušníka Alžírsko. I přes uvedené skutečnosti konzul sdělil, že zašle příslušným alžírským policejním orgánům daktyloskopickou kartu cizince z důvodu ztotožnění cizince. Dne 25. 2. 2020 byl na Ředitelství služby cizinecké policie doručen odpis z Velvyslanectví Alžírské republiky No.

27/Aff.Cons./2020, ve kterém je uvedeno, že totožnost jmenovaného se podařilo příslušným alžírským orgánům na základě daktyloskopické karty ověřit. V daném případě se jedná o pana D. A., nar. X. Velvyslanectví dále sdělilo, že náhradní cestovní doklad pro jmenovaného vystaví s platností na dobu 30 dnů. K vystavení předmětného dokladu je nutné doložit letenku a 2 nové fotografie jmenovaného, stávající fotografie jsou pro alžírskou stranu nevyhovující. Správní vyhoštění jmenovaného do Alžírska bude realizováno v doprovodu policistů Ředitelství služby cizinecké policie, oddělení doprovodu letadel, jelikož se cizinec odmítá vrátit dobrovolně zpět do domovského státu. V daném případě bude nutné zajistit víza pro doprovázející policisty cestou Ministerstva zahraničních věcí ČR, letenky, ubytování, dále zajištění potřebné součinnosti s orgány Alžírské republiky a zajištění pomoci při tranzitu na tranzitním letišti dotčeného státu cestou do Alžírska. Doba trvání zajištění shora uvedených náležitostí, zejména vystavení náhradního cestovního dokladu a víz bude trvat minimálně 1 měsíc.

59. Ze shora uvedených skutečností soud zjistil, že ani jedna z žalobních námitek důvodná není, když má za to, že skutkový stav byl zjištěn náležitě a bylo rozhodnuto v souladu s platnými právními předpisy a odůvodnění rozhodnutí je také v souladu s ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád.
60. Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení správního vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění bylo již pravomocně rozhodnuto, nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.
61. Podle § 124 odst. 3 uvedeného zákona policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.
62. Podle § 125 odst. 1 uvedeného zákona doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů.
63. V daném případě je na místě, že došlo k prodloužení doby zajištění žalobce o 60 dnů, tj. do 7. 5. 2020.
64. Soud věc shrnuje tak, že žalobce překročil hranice České republiky bez jakýchkoliv dokladů, kdy neměl cestovní pas, neměl vízum, neměl vůbec žádný doklad totožnosti, a v průběhu správního řízení o své totožnosti uváděl rozdílné skutečnosti. Toto vše, zejména

to, že uváděl o své osobě 2x rozdílné skutečnosti, výrazně tvrzení žalobce znevěrohodňují. Navíc samotný žalobce uvedl, že jeho cílovou zemí, ve které chtěl zůstat, není Česká republika. Česká republika byla pouze tranzitní zemí, neboť sám uvedl, že poté, kdy odešel ze své vlasti, pobýval nejprve v Turecku a poté v řadě balkánských států. Dostal se do České republiky, ovšem jeho cílem bylo Německo, kde má kamaráda, a kde chtěl žít. Ze všech těchto důvodů tedy vydání rozhodnutí o zajištění bylo rozhodnutím vydaným v souladu se zákonem, neboť žalobci rozhodnutím Policie ČR bylo uloženo správní vyhoštění a to v délce 3 let.

65. V případě žalobce bylo naprosto na místě, že nebylo vydáno zvláštní opatření za účelem vycestování cizince z území dle ust. § 123b, neboť žalobce na území České republiky neměl a ani nemohl mít žádné místo trvalého pobytu, neměl z čeho složit peněžní prostředky ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním, neboť žádné finanční prostředky neměl, na území České republiky neměl žádnou rodinu či přátele, kteří by ho finančně zabezpečili a navíc v jeho případě, pokud by bylo uloženo zvláštní opatření za účelem vycestování cizince z území, by hrozilo vážné nebezpečí, že k vyhoštění žalobce z území České republiky nedojde, neboť v takovém případě by žalobce mohl opustit území České republiky a odcestovat do Německa, kam měl namířeno.
66. V daném případě s ohledem na všechny skutečnosti, které uvádí a podrobně rozvádí žalovaná ve svém rozhodnutí, bylo na místo zajištění žalobce a poté i prodloužení zajištění o 60 dnů, a to zejména s ohledem na skutečnosti uvedené ve zprávě Ředitelství služby cizinecké policie, odboru podporu výkonu služby, oddělení pobytového režimu cizinců, neboť z této zprávy vyplývá, že dne 25. 2. 2020 byl Ředitelství služby cizinecké policie doručen dopis z Velvyslanectví Alžírské republiky, z něhož vyplývá, že se podařilo totožnost žalobce příslušným alžírským orgánům na základě daktyloskopické karty ověřit, přičemž Velvyslanectví Alžírské republiky sdělilo, že vystaví náhradní cestovní doklad pro žalobce s platností na dobu 30 dnů, ovšem k tomuto je třeba doložit letenku a 2 nové fotografie žalobce, když správní vyhoštění žalobce do Alžírsko bude realizováno v doprovodu policistů Ředitelství služby cizinecké policie, oddělení doprovodu letadel, když žalobce se sám odmítá vrátit do domovského státu dobrovolně, takže bude nutné zajistit víza pro doprovázející policisty cestou Ministerstva zahraničních věcí České republiky, letenky, ubytování, a dále zajištění potřebné součinnosti s orgány Alžírské republiky a zajištění pomoci při tranzitu na tranzitním letišti dotčeného státu cestou do Alžírsko. V závěru uvedeno, že doba trvání zajištění shora uvedených náležitostí, zejména vystavení náhradního cestovního dokladu a víz bude trvat minimálně měsíc.
67. Vzhledem k těmto skutečnostem, není důvodu se domnívat, že by nebylo možno vyhoštění žalobce realizovat, bylo na místě prodloužit dobu zajištění o 60 dnů, neboť ze zprávy Policie ze dne 26. 2. 2020 vyplývá, že bude třeba učinit řadu úkonů (vystavení náhradního cestovního dokladu, zajištění letenky, zajištění víza pro doprovázející policisty, jejich letenky, zajištění jejich ubytování, zajištění potřebné součinnosti s orgány Alžírské republiky atd.) a jak ze zprávy vyplývá, toto bude trvat minimálně 1 měsíc, tzn. déle než byla stanovena doba zajištění v rozhodnutí ze dne 10. 11. 2019, která byla stanovena na 120 dnů a končila dnem 8. 3. 2020, neboť veškeré úkony, kterých je potřeba, by nebylo možno zajistit do této doby a doba zajištění, která se v rozhodnutí ze dne 5. 3. 2020 prodloužila o 60 dnů, tj. do 7. 5. 2020, je dobou zákonnou, tedy dobou, na kterou je možno podle

zákonu zajištění prodloužit a navíc je to doba, ve které i dle sdělení Policie je možno všechny potřebné doklady a náležitosti pro zajištění vyhoštění žalobce obstarat, neboť jak policie sdělila, potřebná doba je minimálně 1 měsíc (toto sdělováno dne 26. 2. 2020).

68. Soud tedy nesdílí názor žalobce, že nebyl náležitě zjištěn skutkový stav a že rozhodnutí nebylo řádně odůvodněno. Žalovaná se řádně vypořádala s tím, proč bylo třeba zajištění žalobce prodloužit o 60 dnů, vyšla z relevantních podkladů (zpráva Ředitelství služby cizinecké policie, odbor podpory výkonu služby, oddělení pobytového režimu cizinců ze dne 26. 2. 2020).
69. Je tedy správné, že bylo vydáno rozhodnutí o prodloužení zajištění, když žalovaná se velmi podrobně zabývala i otázkou, proč v daném případě nepostačovalo uložení zvláštního opatření. Dále se žalovaná řádně zabývala v rámci rozhodování o prodloužení zajištění, zdali nebude nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života cizince (s jejím odůvodněním soud souhlasí) a doba, po kterou bylo zajištění prodlouženo je dobou, ve které mohou být vyřízeny všechny náležitosti a podklady pro to, aby zajištění žalobce mohlo být za doprovodu policie zrealizováno.
70. Žaloba tedy důvodná není, proto ji soud dle § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.
71. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, žalované kromě běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 8. dubna 2020

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.